

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt,

hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!”

MÉGIS

2025. alapköletétel 25. évforduló

A PÁTYI KATOLIKUS KÖZÖSSÉG LAPJA

www.ude.hu

„Amit évek alatt felépítesz, lerombolhatják egy nap alatt,
MÉGIS ÉPÍTS!” (Kalkuttai Szent Teréz)

ALAPKÖLETÉTEL 2000. JÚNIUS 17.

MINDSZENTY BÍBOROS ÉS ZÁGON JÓZSEF

ÍRTA: NÉMETH LÁSZLÓ IMRE

Mindszenty József bíboros ötven évvel ezelőtt, 1975. május 6-án Bécsben hunyt el. Ferenc pápa halála és XIV. Leó pápa megválasztása háttérbe szorította ezt az évfordulót. A bíboros római címtemplomába, a Santo Stefano Rotondo-bazilikába tervezett jubileumi megemlékezés is elmaradt. Szent II. János Pál pápa 1983-ban járt a bíboros ideiglenes sírjánál Mariazellben, és magyarországi lelkipásztori látogatásán, 1991. augusztus 16-án, Esztergomban első útja a bíboros sírjához vezetett.

II. János Pál Mindszenty bíboros sírjánál, Esztergom, 1991. augusztus 16.

A szent pápa tiszteletére szentelt templomunk alapkövetételének 25. évfordulójára készülve emlékezem meg Mindszenty bíborosról miután a Levendula Házban és a temp-

lomban, a férfikörben vetítettem róla egy összeállítást.

Mindszenty 1956-tól 1971-ig élt a budapesti amerikai követségen. Többször felmerült, hogy külföldre távozik. Közvetlen a forradalom után még kiszöktetésének a gondolata is felvetődött. Két alkalommal kellett volna Rómába mennie pápaválasztásra. Amikor XII. Pius pápa halála után 1958-ban kezdeményezték kiutazását, annak intézése elhúzódott, és ezért a magyar kormány nem járult hozzá, mert külföldre érkezése egybeesett volna az 1956-os forradalom második évfordulójával. 1963-ban, amikor XXIII. János pápa halála után összehívták a konklávét, már megkezdődtek a tárgyalások a Szent-szék és a magyar kommunista kormány között, és megtartották a II. Vatikáni Zsinat első ülészakát. Mindezek akadályt jelentettek abban, hogy Mindszenty részt vehessen a bíborosok pápaválasztó gyűlésén, és ő maga se szeretne volna elhagyni hazáját. 1967-ben, amikor az Egyesült Államok budapesti követségét nagykövetség rangra emelte, Mindszenty tiltakozásként el akarta hagyni a követség épületét, és csak VI. Pál pápa küldöttének látogatása tartotta ettől vissza.

Rendkívüli helyzetének megoldásához négy fél beleegyezésére volt szükség: a magyar kor-

mányéra, a vendéglátó Egyesül Államokéra, a pápáéra és természetesen Mindszentyére. 1971-ben érett meg a helyzet. Mindszenty mindenáron szerette volna életében kiadni emlékiratait, ez azonban nem volt lehetséges addig, amíg a nagykövetségen tartózkodott. Ezt a szándékát és ez ügyben tett lépéseit mérlegelve az Egyesült Államok megállapodott a Vatikánnal, hogy a pápa hívja ki. Az ügy intézésére miután a vatikáni diplomaták sok éven keresztül nem értek el eredményt nála, a közvetítésre Mons. Zágon Józsefet, a magyar papi emigráció Rómában élő nagytekintélyű vezetőjét kérték fel. Zágon ötször járt Budapesten Mindszenty-nél, és arról próbálta meggyőzni, hogy ne politikai szempontból hozza meg döntését, hanem egyházas szempontból. A források tanúsága szerint Mindszentynek a kiutazása előtt VI. Pál pápának írt levelét Zágon fogalmazta meg, és fordíttatta le latinra Tomek Vince piarista generálissal Rómában. Mindszenty végül 1971. szeptember 28-án hagyta el az amerikai nagykövetséget, és a bécsi pápai nuncius autóján utazott Bécsbe és onnan repülön Rómába, ahol VI. Pál pápa fogadta a Szent János torony bejáratánál. Rövid római tartózkodás után a bécsi Pazmaneumban telepedett le, ami az esztergomi érsek tulajdona volt. Innen járta be a világot, hogy felkeresse az emigrációban élő ma-

gyar közösségeket, és 1974-ben megjelentette visszaemlékezéseit Emlékirataim címmel. Tervbe volt véve, hogy 1975-ben visszatér Rómába, de május 6-án bekövetkezett halála ebben megakadályozta.

VI. Pál pápa fogadja Mindszenty bíborost, a háttérben Zágon József, 1971. szeptember 28.

VI. Pál pápa 1973-ban azt kérte tőle, hogy nyújtsa be lemondását. Mindszenty ezt lelkiismeretben nem tudta megtenni, mert úgy gondolta, hogy ezzel hozzájárulna ahhoz, hogy a pápa egy a kommunista magyar vezetés által jelölt utódot nevezzen ki helyébe. A pápa ebben a helyzetben magára vállalta a döntést, és az esztergomi érseki széket 1974 elején üresnek nyilvánította. Nagy visszhangja lett ennek. A Mindszenty bíboros kiutazásában szerepet vállaló Zágon Józsefet is támadások érték. Maga Mindszenty is megneheztelt rá, pedig Zágon legjobb tudása szerint szolgálta az ügyet, Mindszenty személyét.

(Zágon Mindszentyre vonatkozó iratgyűjtemény töredékét 2011-ben kiadtam Zágon-leveleskönyv cím-

mel, Kada Lajossal folytatott levelezését pedig az ArchivNetben Mindszenty József alakja és ügye Zágon József Kada Lajosnak írt leveleiben (1962-1971) I-II. rész <https://www.archivnet.hu/mindszenty-jozsef-alakja-es-ugye-zagon-jozsef-kada-lajosnak-irt-leveleiben-1962-1971-i-resz>, <https://www.archivnet.hu/mindszenty-jozsef-alakja-es-ugye-zagon-jozsef-kada-lajosnak-irt-leveleiben-1962-1971-ii-resz>).

1975-ben, amikor meghalt Mindszenty, Zágon betegségéből épp-hogy felgyógyult. Orvosai tanácsa ellenére ment el Bécsbe, a bíboros temetésére, aminek meg lett a következménye. A nyár közepén Innsbruckban ő is elhunyt. „Zágon elment Mindszentyért, Mindszenty eljött Zágonért.” Így írt legjobb barátja Zágon József 1975. augusztus 12-én bekövetkezett haláláról. Az Innsbruck melletti Muttersben temették el.

Mindszenty József bíboros földi maradványainak hazahozatala után 1994-ben indult meg boldoggá avatási eljárása az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében, miután a boldoggá avatási eljárás ügyét Paskai László bíboros átkérte a halál helye miatt illetékes Bécsi Főegyházmegyétől. Azóta több mint harminc év telt el. A rendszerváltást követően még nagy volt a várakozás, aztán az illetékesek folyamatosan megalapozatlan vá-

rakozást keltettek a közelgő boldoggá avatásáról. Közben sor került néhány magyar vértanú boldoggá avatására, Mindszentyére azonban még mindig várni kell. Ügyének hosszantartó eljárásában az utolsó főbb lépések ezek voltak:

- 2016. november: elkészült az egyházmegyei és római vizsgálatok tartalmi összesítése, az ún. Positio;
- 2018. június 14.: a Szenttéavatási Kongregáció teológus kongresszusa egyhangú állásfoglalást adott ki Mindszenty életszentségéről;
- 2019. január 15.: a Szenttéavatási Kongregáció ülése egyhangú döntést hozott;
- 2019. február 12.: Ferenc pápa jóváhagyta, hogy Mindszenty az erényeket hősies fokban gyakorolta, és ezzel tiszteletreméltó lett.

A boldoggá avatáshoz most már csak egy igazolt csodára van szükség, miután szoros értelemben nem volt vértanú, azaz emberileg mindent elvégeztek a boldoggá avatásához. Olyan csodára van szükség, ami bizonyított, gyógyulás esetében azonnali, teljes és tartós.

Mindszenty József bíboros és Mons. Zágon József halálának ötvenedik évfordulója alkalmából mindkettőjükre imádságos szeretettel gondoljunk!

JÉZUS ÉS A TEMPLOM

A pátyi Szent II. János Pál templom évfordulójához közeledve elővettem a néhai pápa, Joseph Ratzinger, XVI. Benedek gyönyörű könyvét, A názáreti Jézust. Ennek előszavában a szerző hangsúlyozta, hogy könyvét nem tanítóhivatali aktusnak szánta, ő azzal csupán „az Úr arcát” kereste. Épp ezért nagyon szerettem volna látni, mit írt ez a hallatlanul bölcs és precíz teológus Jézus és a templom kapcsolatáról. Persze nem azért, hogy a pátyi templomot bármi módon az egykori jeruzsálemi templommal hasonlítsam össze, vagy annak lerombolását a pátyi felépítésével hozzam párhuzamba. Inkább csak azt szerettem volna pontosabban látni, mit jelentett Jézus számára a templom.

Kérdésemre azonban nem kaptam tiszta választ. A probléma a vártnál sokkal bonyolultabbnak bizonyult. Még akkor is, ha nem megyünk vissza Dávidig, akinek nem engedte meg az Úr, hogy házat építsen neki (2Sámuel 7,8). Elegendő tán, ha megfontoljuk, amit Márk evangéliumában olvasunk: „Így vonult be Jeruzsálembe, a templomba. Ott körös-körül mindent szemügyre vett, azután mivel már későre járt, a tizenkettővel kiment Betániába.” (Mk 11,11) Márk itt szinte egyenlőségjelet tesz a város és a templom közé. Ezt erősíti a másnapi beszámoló is:

„Megérkeztek Jeruzsálembe. Bement a templomba...” (Mk 11,15)

Ezt követi a templom megtisztítása, amit Ő Izajást és Jeremiást idézve indokol: „Nemde meg van írva: Az én házamat az imádság házána fogják hívni minden nép számára. Ti meg rablók barlangjává tettétek.” (Mk 11,17; Iz 56,7; Jer 7,11)

A néhai pápa ezután részletes történeti, politikai és teológiai elemzésbe kezd. Megvizsgálja a szentírás-magyarázatok különféle változatait – Jézus vajon valóban vallás reformátor, esetleg politikai lázadó lett volna? Valóban csak a vallásgyakorlás tisztaságát akarta visszaállítani, vagy a zsidó népet akarta megszabadítani a pogány rómaiak uralmától? Avagy Zakariás próféciáját készült megvalósítani: „Azon a napon forrás fakad Dávid háza és Jeruzsálem lakói számára, hogy megtisztuljanak a bűntől és a tisztátalanságtól.” (Zak 13,1) Ratzinger arra hívja fel a figyelmet, hogy noha „Jézus tudatosan Izraelre korlátozza működését, azért mindig sajátja az egyetemes-ségre törekvés is, amelynek révén Izrael megnyílhat, hogy az ő Istenében minden nép felismerhesse az egész világ egyetlen Istenét. Jézus elvitte Istent a nemzetekhez. Jézus szava szerint erről az alapvető szándékról van szó a templom megtisztításakor: megszüntetni azt,

ami akadályozza Isten közös megismerését és imádását – tehát teret adni a közös imádságnak.” Ennek bizonyítására János evangéliumából azt a jelenetet idézi, ahol a görögök, akik zarándokként érkeztek az ünnepre, hogy imádkozzanak, Fülöphöz fordulnak, és kéri őt: „Látni szeretnénk Jézust!” (Jn 12,21) Jézus erre a kérésre rejtélyes választ ad a „földbe hulló búzaszemről”. De talán nem is ez a test szerinti találkozás a fontos. „Eljön majd egy másik, sokkal mélyebb találkozás ideje. Igen, a görögök is »látni« fogják. A kereszt által eljut hozzájuk. Elhalt búzaszemként jön el hozzájuk, és közöttük is gyümölcsöt terem. Látni fogják az ő »dicsőségét«: a megfeszített Jézusban rátalálnak az igaz Istenre, akit mítoszaikban és filozófiájukban kerestek. Az az egyetemes, amelyről Izajás szava szól (56,7), a kereszt fénykörébe jut. A népek a kereszt által ismerik meg az Istent. A Fiúban ismerik meg az Atyát, s így az egyetlen Istent, aki egykor az égő csipkebokorban nyilatkoztatta ki magát.” – írja Ratzinger.

Majd így folytatja: „A templom megtisztításának ez az értelme még nyilvánvalóbb lesz Jézus egy mondasában, amelyet csak János közöl [...]: »Bontsátok le ezt a templomot, és harmadnapra fölépítem.« (Jn 2.19) Jézus a zsidó hatóságnak válaszolt így, amely jelet kívánt tőle bizonyítékul, hogy van joga olyan tette, mint a templom megtisztítása. Jézus »jele« a kereszt és feltámadás. Ezek igazolják, hogy valóban ő az, aki a helyes kultuszt megállapítja. [...] Új kultusz kezdődik egy nem ember által épített templomban. Ez a templom az ő teste – maga a Feltámadott, aki egybegyűjti a népeket, testének és vérének szentségében egyesítve őket. Ő maga az emberiség új temploma. Feltámadásával új istentisztelet kezdődik, immár nem egyik vagy másik hegyen, hanem »lélekben és igazságban« (Jn 4,23).”

Ezt olvastam a néhai pápa, József Ratzinger XVI. Benedek gyönyörű könyvében.

Legyen a pátyi templom is ennek a kultusznak áldott színhelye. Ámen.

MLA

**Nemzeti
Együttműködési
Alap**

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

KERESZT A TEMPLOM ELŐTT

Mesterünknek parancsát teljesítjük!

Templomot készültünk építeni. Betonból, téglából és ami magunkból adható.

Szentév volt, az Úr 2000. éve.

Hitünk és akaratunk egyre növekedett. Sikerült megvásárolni a templom építésére alkalmas telket. Folyt az épület tervezése, közösségi események szervezése, birkózás a hatóságokkal. Megérkezett Püspök atya jóváhagyása, az alapító okirat elkészülte vezetett az évek óta vágyott eseményhez. Kitűztük az alapkövetétel dátumát. Hozzáértők kimérték az épülő templom oltárának helyét. Ide kerül az alapkö, amit kereszttel jelölünk az építkezés kezdetéig. A mondás az volt, hogy nem sokáig lesz itt, hiszen építkezünk! A feladatot a gondnokok kapták és vállalták.

Ácsolni kell egy jelet, egy keresztet. Mekkora legyen? - kérdezte a fához, erdőhöz értő barátom, társam a munkában. Ő hozta az anyagot. A válasz: legyen éppen akkora, hogy egy 33 éves Isten-

embert fel lehessen rá feszíteni. Alig munkált, éppen csak meghántolt nyers fából, durva csavarokkal sebtében készítettük két társammal. /Mit jelent a kereszt?/

Így került a térre, elé helyezték az alapkövet. Körbefogta a közösségünk, aprók és nagyok, felrajzolva vágyott templomunkat. Elé fektettük a bronzkapu rajzolt terveit. Hét évig volt a remény jele: itt templom fog épülni.

Eljött az építőmunka ideje, az „első kapavágás”. A durva hevenyészett kereszt szerepét veszítette. A Szent Imre templomba menekíttem. Először éreztem a súlyát. /Mit jelent a kereszt?/ Épült a templom, vele együtt nőtt a közösség, a remény, hogy valóra válik.

A kereszt két évet töltött a „Kis-templomban”. Tükörképéül a miszsióssal.

A szerkezetkész „betontemplomba” hirtelen jött ötlet hozta. Lelkes, bátor, fiatal apukák függesztették eredeti helye fölé. Itt lebegett az ideiglenes oltár fölött, hajóköteleken. A nyersbeton falak és a megviselt, faragatlan fa jól megvoltak. Talán négy év is eltelt. Egyre többet használtuk az épülő templomot. Közelegetek a végső munkálatok. Indultak a festési munkák. A Kereszt ismét szerepét veszítette. A hulladékok közt találtam meg és hazavittem, éreztem a súlyát /Mit jelent a kereszt?/

Őriztem annak reményében, hát-ha, esetleg visszakerül az oltár fölé. Öt év elteltével értesültem, hogy nem kerül az új templomba. Kerestem, hol lehet méltó helye? Szétszereltem és konzerváltattam a két faragatlan darabot. /A szakemberek, amikor meghallották, hol szolgált a két viseltes darab, nem engedték kifizetni./

A nagy munka elkészült. Kitűzték a templomszentelés napját. Volt képviselőtársam segítségével és közbenjárásával került a kereszt a templom elé. Rajta a felirat: Templom alapkövetétel 2000. június 17. Templomszentelés 2019. április 28.

Mi lesz a sorsa? Ki veszi legközelebb a vállára? Kinek mit jelent a kereszt, ez a Kereszt? Nem tudom. Nekem jelenti: amit a Megváltó bízott rám, amit nem szabad elhagyni. Huszönöt nagypénteket. Gondolatomon túli lehetőséget, hogy megtehettem. Életem csaknem harmadát.

Biztatom a fiatalokat: Keressétek, találjátok meg, fogadjátok el a feladatokat!

Ui: Abban a hitben, hogy a jövő nemzedék megtölti a templomunkat és kérdez. Mit üzen ez, és miért van ott? Legyen mindig, aki tudja a választ!

Havas Vince

KI ÉPÍTI VALÓJÁBAN A TEMPLOMOT ÉS A KÖZÖSSÉGET?

„Urunk, kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt, hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!” – imádkoztuk éveken át minden szentmisén. A templom felépült. Beköltöztünk, felszenteltük. Még sincs kész. Úgy vélem, nem is lesz soha. És ez szerintem természetes is. Mert az élet változik. Változnak az idők, változnak az emberek, változik a közösség, változnak az igények. Ha jól figyelünk az aktuális életfolyamatokra, akkor felismerően az újabb és újabb szükségleteket, hol itt, hol ott, felmerül a változtatás igénye. A lakásunkat is átátrendezzük, ahogy nőnek a gyerekek, vagy csak a kedvünk szerint. Ha megnézzük többszáz éves templomokat, és elolvassuk történetüket, ugyanezt láthatjuk. Megbotránkozhatunk azon, hogy valamikor az általunk gyönyörűnek tartott freskókat lemeszelték, de biztosan abban a korban máshová kerültek a hangsúlyok. Ma pedig örülünk annak, hogy esetleg ez a mészréteg óvta meg ezeket a freskókat a pusztulástól. A templom épülete, belseje tehát változik, a Szentségi Jézus - aki a templomban jelen van, illetve aki az oltáron újra és újra megjelenik - azonban örök.

A közösségre még ennyire sem mondhatjuk, hogy felépült. Hiszen a közösség emberekből áll, az em-

berek pedig jönnek-mennek, születnek és meghalnak. Azt viszont mondhatjuk, hogy közösségünk él. Sőt, él és virul. Mindig lehet hibákat találni, mindig lehet a szomszéd kertjét irigyelni, mert az zöldebb, mégis jobban járunk, ha hálások vagyunk azért, ami van, ami kialakult, ami folyton alakul. Személy szerint nagyon hálás vagyok azért, hogy olyan sok fiatal családot látunk rendszeresen a vasárnapi szentmiséken. Nagyon hálás vagyok azért, hogy a gyerekmiséken is egyre többen vesznek részt, többektől hallottam, hogy nagyon szeretik. Hálás vagyok azokért a fiatalokért, akik ezeken a szentmiséken zenélnek. Hálás vagyok az új arcokért, különösen azokért, akiket rendszeresen látok a szentmiséken. Ezek között bőven vannak idősebbek is. Hálás vagyok a régiekért, akikkel évtizedek óta együtt ünnepelehetjük a szentmiséket, és együtt szolgálhatjuk a közösséget. Nagyon hálás vagyok azért, hogy kis kórusunk egyházi ünnepeinken olyan szépen énekel. Nagyon hálás vagyok azért, hogy Laci atya jelenlétével sok minden megvalósulhat. Hetente ötször van szentmise a korábbi heti kettőhöz képest, az igeliturgiákat pedig egyelőre elfelejtettük. Majdnem minden vasárnap lehetőségünk van gyónni. Hónapok óta heti egyszer – pénteken – egész nap nemcsak nyitva van a temp-

lom, hanem lehetőségünk van szentségimádásra! Hálás vagyok azokért a testvérekért, akik rendszeresen vállalnak egy-egy órát, és azért még hálásabb vagyok, hogy érzékelhetően ezt nagyon szívesen teszik. Hálás vagyok a vasárnap reggeli rózsafüzérekért, és azokért a testvérekért, akik szinte minden vasárnap ott vannak, vállalva, hogy félórával korábban érkeznek a templomba az amúgy is korán kezdődő mise kezdeténél. És még hálásabb azért, hogy a szívünk együtt dobban közös szándékainkért. Hálás vagyok kisebb közösségeinkért, akik heti, havi rendszerességgel összegyűlnek az Isten körül, hogy együtt imádkozzanak, hogy egymást segítve, támogatva haladjanak életük útján, a lelki növekedés útján, hogy megosztva tapasztalataikat, egymást lélekben hordozzák. Hálás vagyok a schönstatti családcsoportunkért, az Édesanyák imái csoportért, a Rózsafüzér Társulatért, a házasságokért, a fiatal férfiak és nők közösségeiért, a baba-mama körért.

És ha kicsit visszatekintek az elmúlt évekre, akkor hálát adok a sok-sok éven át megszervezett adventi és nagyböjti lelkigyakorlatokért, a sok-sok zárándoklatért is. Több Mária-kegyhelyet meglátogattunk, több alkalommal a testvértelepülések híveivel közösen, sokszor voltunk Makkosmárián a nagybúcsún gyalog. Legnagyobb zárándoklatunk a krakkói volt.

Ezek az alkalmak mind-mind lelkiileg erősítették nemcsak azokat egyénileg, akik részt vettek ezeken, hanem meggyőződésem, hogy az egész közösséget. Hiszen a szívünkben mindannyiszor magunkkal vittük a hozzánk tartozókat. És a teljesség igénye nélkül: hálát adok a közösségi alkalmakért, a juniálisokért, a közös locsolkodásokért, a farsangokért, nyári táborokért, a régi „Pátyi tavaszokért”, a közös kirándulásokért. Hálát adok a karitászcsoporthoz tartozóknak, hogy ebben én is részt vehetek, és azokért a testvérekért, akik időt, energiát szánnak a szolgálatra. Valamint mindenkiért, aki bármivel ehhez hozzájárul.

Hálát adok azokért a testvérekért, akik biztosítják a háttérből azt, hogy tiszta templomba léphessünk be, hogy az oltáron mindig legyen friss virág, hogy a templom időben ki legyen nyitva, és a szentmise elő legyen készítve, hogy a kert rendben legyen, a fű le legyen nyírva, hogy a harang szóljon a megfelelő időpontokban, hogy a befolyt adományok és a kiadások szabályosan el legyenek számolva, és még sok minden más biztosítva legyen, ami nem is olyan egyértelmű egy ilyen hatalmas épület esetében. Ezeket a feladatokat mindenki kivétel nélkül a saját szabadidejében, szeretetből, anyagi juttatás nélkül végzi. Ez egyáltalán nem egyértelmű.

Az egyházi közösség nem csak emberekből áll. Az egyházi közösség nem polgári társulás, nem baráti kör. Annál sokkal több! Az egyházi közösség középpontja az Isten, lelke pedig a Szentlélek. És biztos vagyok abban, hogy ha Isten előtt kedvesek a szándékaink, akkor a közösséget Ő építi. Maga köré gyűjti tanítványait, és adja nekik lelkét. Jó, hogy van hol töltekeznünk. Jó, hogy nem vagyunk egyedül. Együtt erősebbek vagyunk. A magányos fát könnyebben kicsavarja a szél. Ha összekapaszkodunk, sokkal ellenállóbbak leszünk az idők viharában, és sokkal bátrabbak leszünk, ha megtapasztaljuk, hogy a nehézségekben nem vagyunk egyedül. Gyűljünk hát Jézus köré, és örüljünk együtt az Úrban! Legyünk hálásak a sok-sok

ajándékért, és a szenvedéstől se ijedjünk meg! Hiszen keresztény életünkhöz a szenvedés hozzátartozik. A szeretet is fájhat. Jó nekünk, hogy ezt tudjuk. Jó nekünk, hogy fájdalmainkat, szenvedéseinket odatehetjük a kereszt tövébe ajándéku Istennek.

Uram, Te jobban tudod, hogy mi a jó nekem! Köszönöm kegyelmi ajándékaidat, melyekkel elhalmozol, és köszönöm, hogy faragsz engem! Vedd el tőlem mindenem, ami gátol Feléd! És add meg nekem mindenem, ami segít Feléd!

Páty, 2025. június 11.

Schumickyné KT Ildikó

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség térítésmentesen terjesztett időszak kiadványa.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**
(judit@remenyicsalad.hu)

www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat szívesen közlünk

A kiadványt támogatta:

Nemzeti Együttműködési Alap
(NEAO-KP-1-2024/1-000705)

Páty

Római Katolikus Plébánia

Képviseli: **Harkai Gábor plébános**

Székhely: 2071 Páty, Munkás tér, hrsz.: 884/5.

Telefon: (06-26) 371-468

Adószám: 19835972-1-13

Bankszámlaszám:

CIB Bank: 11103303-19835972-36000001

Email: titkar@ude.hu

... HANEM CSAK EGY SZÓVAL MONDD ...

Először csak egy érzés hajt csírába. Majd egyre több gondolat kapaszkodik a csíra hajszálaiba. Tudatosul bennem, hogy valami hiányzik. Ekkor megérkezik a vágy, hogy megkeressem a választ!

Hétről-hétre a szentmisén letérdelve részévé válunk a liturgiának, és hangosan valljuk:

„Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem.”

A szárba szökött csíra levelét bontva felteszi a kérdést: Mi az a szó? Mi az az áhított szó, amitől meggyógyul az én lelkem?

Nem tudom, nem hallom. Hetek telnek el, és a kérdés csak tátong bennem üresen térdelve. Úgy lehet, én is csak farizeus vagyok, aki nem kap jelet? ”Bizony mondom, ez a nemzedék nem kap semmiféle jelet.” (Márk 8,11-13)

Elérkezett májuban a püspöki mise, ahol a bérálásra váró fiatalok megkapják a Szentlélek ajándékát, különleges erejét, ami által mélyülhet szövetségük az Egyházzal, Istennel. Kapaszkodtam egy gondolatba, talán én is kapok egy kis parazsat a Szentlélek tüzéből.

Amint Püspök atya kezét felemelve hívta a Szentlelket, éreztem, hogy közel a megoldás. Őt kell keresnem. Nála lesz az én vá-

laszom. Szinte feszített ahogy rájöttem, Rá kell figyelnem! Nem szavakat kell fürkésznem, hanem ráhagyatkozni a Szentlélekre, kérni!

Hazajöttem és kezembe vettem a Szentírást. A válasz ott van a sorok között, ezt az útmutatást kaptam. Erre eddig nem gondoltam.

Elsőként megkerestem az ismert történetet a kafarnaumi századosról. Lukács és Máté evangéliumában találtam. A két evangelista másként jeleníti meg a történetet.

Máté evangéliuma szerint (8,5-13):

Máté írásában amint Jézus Kafarnaumba ér, odamegy hozzá egy százados, kérve, gyógyítsa meg szolgáját. Jézus elindul, hogy tegye amit kért, de a százados így szól hozzá: ”Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám.” Jézus válasza: „Menj, és legyen úgy, ahogyan hitted.”

Lukács evangéliuma szerint (7,1-10):

Lukács evangéliumában a százados Jézus elé küldi először a zsidók véneit, majd ahogy közeledik Jézus, eléje küldi barátait ezekkel a szavakkal: „Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj. Éppen ezért nem is tartottam magamat méltónak, hogy

hozzád menjek, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én szolgám.” Jézus az őt körülvevő sokasághoz szól: „Mondom nektek, még Izraelben sem találtam ekkora hitet.”

Mindkét helyzetbe próbáltam magamat elképzelni. Én biztos azonnal odarohantam volna Jézushoz, kérve csodatevő erejét. Mégis a Lukács által írt megközelítés tesz jobban. Az alázat, a tisztelet és a tapintat - talán Jézus nem szívesen menne be egy tisztátalan házába - sugárzik ebből az írásból. Valóban nem tartja magát méltónak, hogy megszólítsa és kérését elé vigye.

A választ, amit térden állva sokáig kerestem, itt olvashatom a

Szentírásban. Ráadásul nemegyszer megerősítve!

„Hited megmentett téged, menj békével.” (Lk 7,50)

„Leányom! Hited meggyógyított téged. Menj békével!” (Lk 8,45)

„Kelj föl és menj, a hited meggyógyított téged!” (Lk 17,19)

„Láss! A hited meggyógyított téged!” (Lk 18,42)

Még bátorítást is kapunk Jézustól: „Ne félj, csak higgy és megmenekülsz!” (Lk 8,50)

A Szentlélek kezembe adta a Szentírást, hogy megtaláljam, amit kerestem.

Jordán Ági

ÖRÖMÚT - VIA LUCIS

Egy több gyökérrel rendelkező ajtatosságot imádkoztunk, mely már a hetvenes évekre nyúlik vissza. Egy belga pap, Luis Evelyn szerkesztette meg az öröm útját 14 állomással. Húsvét vasárnapján az evangélium az üres sírt tárja elénk. Ezt nézni kell. Ahogy Péter, János, az asszonyok is csak nézték... elhengerített kő, leperek, kendő, üresség. Érezni, érteni, hinni, hogy Isten az Élet teljessége.

A feltámadott Úr, a Küriosz megjelenik, beszél, reggelire hívja apostolait. Ezt az utat éppen úgy követni kell, mint a kereszt útját. A szenvedés és fájdalom tapasztalásán túl érdemes nézni, átélni a halálból feltámadt Jézus találkozásait. Ez az igazi öröm forrása. Az öröm útja. Ha így nézzük, állomásról állomásra, lépésről lépésre Jézus életét, megnyílik a szemünk. Látni fogjuk Isten tetteit, áldásainak hatásait. Látni, nem fantáziával csupán, nem képzelődve róla, hanem hitel. Csak megnézni, meglátni, merre megy és merre vezet minket a Feltámadt Krisztus. (Forrás: zarandok.ma)

Ezekkel a gondolatokkal, vágyakkal indult útnak a BabaMama Kör a FIAT90 lelkigyakorlatozókkal együtt május 31-én kora reggel – mint az asszonyok a sírhoz – föl a pátyi kőfejtőhöz. Időnként megálltunk és Barsi Balázs atya elmélkedő sorait olvastuk, el-elgondolkodtunk a kimondott szavakon. A bányához közeledve már az egyre növekvő öröm járta át a szívünket. Felértünk. Felértünk mint a

Tábor-hegyére, ahonnan valóban szemlélhetjük az Örömet magát, felszakadt belőlünk a sokunk által kedvelt taizéi ének: Az egek és a földek énekeljék feltámadásodat, Krisztus!

Gyönyörű volt körbenézni, magasságot és mélységet egyszerre tapasztalni, túllátni a gondjainkon, bánatainkon és csak messzire ellátni, hogy milyen jóságos hozzánk az Úr!

Reggelire hívtuk egymást, ahogy Jézus is tette, egymás vendégszeretetét érezhettük a finom falatok felkínálásával, elfogyasztásával. Ezután hazaindultunk. Megnyílt-e a szemünk?

Az alábbiakban Barsi Balázs atya elmélkedéséből olvashatunk részleteket egy-egy állomáshoz kapcsolódóan:

- Az egész teremtett világ egyetlen nyitott húsvéti sír, benne a sírkövön hagyott leplek nyoma, és a belé áradó világosság. (I. stáció: Jézus feltámad a halottak közül)

- Arra várt egy életen át, hogy valaki olyan mélységben mondja ki a nevét, amely eléri, sőt túlhaladja a belső magány iszonyatos pusztaságait. Így csak a teremtő Isten tud nevünkön szólítani. „Mária!” – szól az Úr Jézus. Nem csupán az értelemhez, hanem behatol a szívnek abba a mélységébe, amelyet az ember nem ismer, csak az, aki teremtette. (III. stáció: A feltámadt Krisztus megjelenik Mária Magdolnának)

- Az apostolok, látva a feltámadt Jézust, megsejtik, hogy ő egészen az Istené. Nem csupán emberi teste van, hanem örökkévaló Isten, az élő Isten Fia, aki éppen feltámadásával bizonyította, hogy Isten bocsánatát hozza az embernek. (VII. stáció: Jézus hatalmat ad tanítványainak a bűnök bocsánatára)

- Enni kért tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Azt felelték: „Nincsen.” Nem azért kért enni, mintha éhes lett volna, hiszen ő már odaát van, ahol nem esznek és nem isznak. Csak fel akarta oldani félelmüket, és igen gyöngéd szeretettel olyannak mutatkozott, mint akinek lehet adni, és aki elfogad. A szeretet, amely csak ad, de képtelen elfogadni, nem igazi szeretet. (IX. stáció: A fel-

támadt Jézus megjelenik az apostoloknak Tibériás tavánál)

- Jézus elküldi a Lelket, hogy az kiárássa szívükbe az istenismeret tiszta fényét (Krisztus ismerete által), és az ő isteni természetének részesévé tegye őket, hogy eleven vesszők legyenek az életadó szőlőtőkén, amely ő maga. Most kapcsolódik be az egyébként már kész Egyház a Szentháromság egy Isten belső életének vérkeringésébe. (XIV. stáció: A feltámadt Krisztus elküldi a Szentlelket)

Szeretettel biztatok minden kedves testvért, hogy az örömtől legyen az imánk része a húsvéti időben.

Laczkó-Petőné Molnár Margit

Alapító okirat

- ♣ Jézus Krisztus születése után 2000 évvel,
- ♣ Szent István királyunk megkoronázása és keresztény magyar államunk megalapítása után 1000 esztendővel,
- ♣ II. János Pál pápaságának 22. Évében,
- ♣ 10 esztendővel azután, hogy véget ért az idegen megszállás és egyházunk elnyomása,
- ♣ amikor a székesfehérvári megyéspüspök dr. Takács Mándor főpásztor,
- ♣ a pátyi plébános Zsolnay Béla apátplébános,

mi Páty római katolikus polgárai elhatároztuk, hogy templomot, közösségi házat és plébániát építünk.

Templomot emelünk, hogy közösségünkben is méltó lakhelye legyen az Istennek, közösségi házat, ahol gyermekeink az Úr közelségében találkozhatnak és plébániát, ahol pásztorunk lakhat.

Bizunk abban, hogy a mindenható Isten kegyelméből egyházunk és hazánk újjászületik és ehhez az újjászületéshez hozzá tudunk járulni templomunk és egyházközségünk építésével. Tudjuk, hogy a kőből rakott templomnál fontosabb a Jézus Krisztus által alapított közösség, az Anyaszentegyház, amelyet saját magunkból építünk és ez a feladat nehezebb, mint a fizikai munka, mert nem az anyagot, hanem saját magunkat kell legpözní. Tudjuk azt is, hogy hitünk és erőnk nem elegendő ahhoz, hogy ezt a munkát elvégezzük, de ismerjük Mennyei Atyánk szeretetét, aki nemcsak a csapások elviselésében, de az újjáépítésben is mindig segítette nemzetünket.

Ezen a napon, amikor ezt az alapkövet elhelyezzük, azért könyörgünk, hogy fogadja el áldozatunkat az Úr, erősítse meg közösségünket és szabadítson meg bennünket bűneinktől, különösen a viszálykodástól amely annyiszor eltávolított Tőle és vesztünket okozta. Áldja meg erőfeszítésünket, amellyel lelki közösséget és kő templomot építünk.

Páty, 2000 június 17-én

Zsolnay Béla

Dr. Takács Mándor
megyéspüspök

Jedlován József